

Universitätsbibliothek Wuppertal

**Theokritu eidyllia, tutesti mikra poēmata
hex-kai-triakonta**

Theocritus

Francofurti, 1553

VI: Βωκολιασταί

Nutzungsrichtlinien Das dem PDF-Dokument zugrunde liegende Digitalisat kann unter Beachtung des Lizenz-/Rechtehinweises genutzt werden. Informationen zum Lizenz-/Rechtehinweis finden Sie in der Titelaufnahme unter dem untenstehenden URN.

Bei Nutzung des Digitalisats bitten wir um eine vollständige Quellenangabe, inklusive Nennung der Universitätsbibliothek Wuppertal als Quelle sowie einer Angabe des URN.

urn:nbn:de:hbz:468-1-724

Ἐν τῷ θρέμματε φελαύνοις, οὐδὲ μοιβαίος τὸν τῷ
φίλων πόσιν ἀπέθειν ἀδοιτού. ἔρχεται μὲν δὲ φίλης ὁ Δάφνις, ὡς πέρι τοῦ Κύκλωπος τὸν ἀπόδοσιν
πριούμνιος. οὐδὲ δαμοίτης ἀπρεθέντη ἐκ προσώπου
πολυφήμου δῆθεν. Τὰ πράγματα ἐν σικελίᾳ. πρόσ-
δυλέχεται δὲ ὁ τριπτής Αράτω, οὗ μέμνηται ἐν θεῖοις
Θαλυσίοις, οὐδὲ λαχοῦ.

Αρατος δ' ὅτα παῖ, τὰ φιλάμπταρς αὐτοῖς. "

Ο παλαιόν.

Μικέπι φρωτῶν ἀδι προθύροισιν Αρατε. " "
Δύναται δὲ ὄντος ἐνι, οὐδὲ τῶν φαινόμενών τριπτής.

ΒΩΚΟΛΙΑΣΤΑΙ,

ΕΙΔΟΥΧΙΟΥ ΕΚΤΟΥ.

ΔΑΜΟΙΤΑΣ ΚΑΙ ΔΑΦΝΙΣ.

Δαμοίτας καὶ Δάφνις ἐσωκόλος εἰσ
ἐνα χώρου
Τάν αἵ λαος τόκον Αρατε φελαύνον.
ηδ' ὁ μὲν αὐτῶν
Πολύροσ, οὐδὲ ιμιγένειος, ἀδι κράναν δέ πνομφω
Εσδέμνυοι θέρεος μέσῳ ἀματη, τοιωλέσειδην.
Πρώτης δέ ἔρξατο Δάφνις, ἐπεὶ καὶ πρώτης ἐσθίνει.
Βάλλεται πολυφάμε βούμινον ἀγαλάτεια ΔΦ.

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ

Μάλιστν, θυσέρεστα τν αἰτόλον ἀνδρα καλεῦθε.
Κάν τύν οὐ πρόσδαι τάλας, ταλαν, ἀκάθητε
Αδέα συγίσσον, παλιν ἄδειστε τάνκυνα βάλα,
Αρι τάν ὅιων επετει σκοτής, ἀλεβάσσον
Εἰς ἄλα δέρκομενα, οὐδένιν καλάκυματα φάνε
Ασυχε καχλύζοντα, ἐπ' αὐταλοῖο θέοισαν.
Φράξο μή ταῦ πατιλός οὐδὲ κνάμαιον ὁρούσῃ
Εξ ἄλος ἔρχομενας, κατὰ λέ χόα καλὸν ἀμύξη.
Α σὲ καὶ αὐτόδι τοι οὔθητον πετζ, ὡς ἀσ' ἀκάνθασ
Ταῦ καπυζαί λεῖται το καλὸν θέρος ἀνίκα φύται.
Καὶ φεύγει φιλέοντα, καὶ οὐ φιλέοντα μόσκει.

Καὶ τν ἀπὸ γραμμᾶς κινέ λίθον. οὐδὲ ἔρεστε (ταὶ
Πολάκιστο πολύφραγμα τάμη καλάκαλα πέφαν
τῷ διηδι λαμπτας ἀνεβάλλον, καὶ τόδι ἀφέντα.

Δα. Εἶδον ταὶ την πάνα, την τρίμνιον ἀνίκ' εβαλλε.
Κοῦμ' ἔλας, οὐ την ἐμὸν την ἔνα πλυκυν' ἀπρθόσημι
εστέλος, ἀνιάρ ομαλήσι δ τηλεμος ἔχθρ' ἀγρεύων,
εχθρά φέροι τητὶ οἴκον, ὅπως τεκέεστι φυλάξῃ.
Αλλὰ καὶ αὐτὸς ἔγω κνίσσων παλιν, οὐ πεθόρημι,
αλλὰ ἀλλα την φαμι μωαῖκ' εχεν. ἀλλαίοισσε
Ζαλοῖμ', ω πουαν, ο τάκετη, ἐκ δέ θαλάσσασ
Οἰσεῖ, παπέενοις τητὶ αντάτε, καὶ τητὶ τρίμνας.
Στητε δ' ὑλάκτειν την καὶ τὰ κνί. καὶ δὲ ὅκ' ἥρων
Αὐτᾶς, ἐκνυξάρ τητὶ χία σύγχοσ ἔχοις.
Ταῦτα διστας ἐσορῶθε πριεῦτα με τηλάκι, πεμψε

Αγγε